

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: H. N., zast. JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem Bolzanova 1, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2012 č.j. OAM-1-298/VL-10-P12-R2-2007,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze žádal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2012 č.j. OAM-1-298/VL-10-P12-R2-2007, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě napadl výrok rozhodnutí s tím, že je v rozporu se zákonem, neboť žalovaný při posuzování právní otázky „důvodného strachu“ překročil rámec svého uvažování a nerespektoval ani ust. § 2 odst. 5, § 12 písm. b), § 14a zákona o azylu ani stanoviska Nejvyššího správního soudu (NSS) a poslední rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě. Závěry žalovaného jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem (zprávy o dodržování lidských práv založené ve správním spise), jednak nevycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu (např. tvrzení že hnutí MASSOB je rodinným podnikem aktuálního vůdce, je spíše formálního rázu a nevykazuje žádnou činnost). Rozhodnutí rovněž vykazuje vady řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Jednotlivé žalobní důvody byly pak

podrobně odůvodněny. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že se žalobce sice přímo politicky neangažoval, avšak veřejně projevoval sympatie k hnutí MASSOB. S ohledem na obecně špatnou situaci v domovské zemi odcestoval kvůli obavě ze zabijáků a okamžitě po vstupu na území ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce se držel jedné dějové linie, Postup správního orgánu je nesprávný, neboť realita v Nigérii je odlišná od jeho tvrzení. Žalobce citoval části zpráv o zemi svého původu a dokazoval jimi špatnou situaci v Nigérii. Zmínil názor NSS v konkrétním rozsudku, kde bylo uvedeno, že Nigérie není bezpečnou zemí původu a důkazní břemeno leží tudíž na žalovaném. Odmítl argumentaci žalovaného o možnosti návratu do vlasti a napadl i údajnou nečinnost správního orgánu po doručení zrušujícího rozsudku krajského soudu. Poukázal na historickou genocidu kmene Igbo v letech 1967-1970. Uvedl, že v Nigérii probíhá několik ozbrojených konfliktů s odkazem na důkazy z informačních zdrojů o Nigérii. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a vyslovil s nimi nesouhlas. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Zhodnotil příběh žalovaného a jeho důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany dostatečným způsobem. Shromáždil aktuální, věrohodné a dostatečné na případ žalobce vztahitelné informace o zemi původu a po zkonfrontování tvrzení žalobce s těmito informacemi dospěl k závěru, že není naplněn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a nebyl zjištěn žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro aplikaci § 13 či 14 citovaného zákona a nevyšla v řízení ani najevo žádný hrozící vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, která by odůvodňovala udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se vyjádřil k námitkám žalobce a uvedl, že se žalobce dle své výpovědi neúčastnil politického života ve vlasti. O hnutí MASSOB neměl žádné informace, které by sympatizantu nepochybně byly známy, stejně tak údajné zabijáky nikdy sám nespatriřil, ale viděl je soused, který je okamžitě poznal. Správní orgán považuje žalobcovo tvrzení za smyšlené a účelové. Informace o zemi původu žalobce pak ve spojení se zjištěným stavem věci jednoznačně vyvrátily důvodnost obav jmenovaného z návratu do vlasti, kdy nebyla prokázána existence vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a nebyl tedy dán zákonný důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Žalobní námitky jsou dle žalovaného dílem nepodložené, dílem subjektivně zabarvené, přičemž argumentace je účelová a vychází z informací, jež jsou vytrženy z kontextu a v daném případě nepoužitelné. Tvrzení o údajném panickém strachu ze zabijáků příslušníků SSS, které žalobce nikdy nespatriřil a o nichž se údajně soused domníval, že jsou z této organizace, nelze dle žalovaného brát v úvahu, protože se jedná o nepodložená sdělení nemající žádnou důkazní hodnotu. Informace o zemi původu žalobce vyvrací tvrzení jeho právní zástupkyně o existujícím ozbrojeném konfliktu v Nigérii. Žalovaný je přesvědčen o účelovosti a nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem. Tvrzení o nečinnosti správního orgánu žalovaný odmítl, protože rozhodl v rámci řádně prodloužené lhůty, která byla potřebná pro shromáždění dostatečných podkladů a rozhodnutí případu. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud v plném rozsahu žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze vyšel z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce požádal 31.3.2007 o udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že je národnosti nigerijské, křesťanského vyznání, on ani nikdo z rodiny nebyl členem politické strany, ale sympatizuje s hnutím MASSOB. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Z vlasti odjel v březnu 2007, neboť se bál o život, o který mu usilovali lidé z tehdejší nigerijské vlády. Důvodem k tomu byla podpora hnutí MASSOB. Žalobce v Nigérii podnikal, půjčoval členům tohoto hnutí motorky. V březnu 2007 přišli do jeho domu tajní lidé z nigerijské vlády, označil je slovem thugs, a řekli, že tito lidé jej mají zabít. Prohledali dům a odešli. Žalobce se s nimi sám nesetkal, neboť nebyl doma. O těchto lidech se dozvěděl od souseda. Jeho matka mu doporučila odjet z Nigérie. Domluvila s nějakým Čechem, aby žalobce doprovodil do ČR. Žalobce přicestoval přes Itálii a Slovensko do ČR a při svém příjezdu neměl žádný doklad totožnosti. Při pohovoru žalobce uvedl, co je zkratka MASSOB a uvedl, že se jedná o legální skupinu. Cílem vlády je však likvidace členů MASSOB z důvodu, aby neztratila kontrolu nad územím bohatým na ropu. K programu MASSOB žalobce uvedl, že usiluje o obnovu státu Biafra a konkrétní body nezná. Žalobce vysvětloval, že byl sympatizantem tohoto hnutí již od svého narození, ale hnutí začal podporovat, až když sám začal vydělávat, tedy od roku 2006. Akcí pořádaných MASSOB se neúčastnil, neboť na to neměl čas. Nezná důvod likvidace, ale trval na tom, že vláda členy a příznivce MASSOB nechává zabíjet. Obával se proto o život a matka mu zařídila vycestování, legálně odletěl s pasem a vízem do Itálie a pak pokračoval autobusem přes Slovensko do ČR. Doklady měl u sebe doprovázející Čech a ten si je po příjezdu do ČR nechal.

Žalovaný o této žádosti rozhodl dne 6.9.2007 pod č.j. OAM-1-298/VL-10-HA08-2007 tak, že žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. O odvolání rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11.2.2009 sp. zn. 60 Az 101/2007 a žalobu zamítl. O kasační stížnost rozhodoval NSS rozsudkem ze 16.7.2009 pod č.j. 1 Azs 37/2009-64 a tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Krajský soud rozsudkem č.j. 60 Az 101/2007-77 ze dne 30.11.2009 žalobu opět zamítl. O kasační stížnosti proti tomuto rozsudku NSS rozhodl dne 16.7.2010 pod č.j. 1 Azs 7/2010-114 tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č.j. 60 Az 101/2007-143 ze dne 21.3.2011 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného bylo vytknuto, že výpovědi žalobce, které byly označeny za nedůvěryhodné, nenabývaly té intenzity, aby mohly být takto označeny. Soud zavázal správní orgán, aby při vydání nového rozhodnutí opětovně vyhodnotil věrohodnost žalobcova tvrzení a jím uváděného pronásledování. Měl přitom vycházet ze zpráv Human Rights Watch a IRIN.

Žalovaný poté žalobce znovu v této věci vyslechl a požádal jej o doplnění nových informací. Žalobce svou žádost doplnit nechtěl. Setrval na tom, že vlast opustil kvůli své osobní bezpečnosti. Cítil se ohrožen vládou Nigérie, protože ho chtěli zabít. I když se s těmito lidmi, kteří jej měli zabít, nesetkal, vyšel z toho, že soused, který tyto lidi viděl, je poznal. Uvedl, že když je člověk spatří, tak pozná, co jsou zač. Žalobce uvedl, že sám nebyl členem organizace MASSOB, ale tuto organizaci podporoval, zapůjčováním kol a motocyklů a penězi, které předával členům na shromážděních. Žalobce uvedl, že nyní žije v ČR, oženil se zde se státní příslušnicí ČR. Děti nemají. O mezinárodní ochranu žádal kvůli ochraně svého života. Hnutí MASSOB z ČR nepodporuje, neboť nemá způsob, jak to uskutečnit.

Žalovaný pak rozhodl znovu o žalobcově žádosti, a to tak, že jí nevyhověl, a žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce vytýká žalovanému, že v rámci svého rozhodování nerespektoval pokyny vyšších soudů ani ustálenou judikaturu. V žalobě znovu uvedl skutečnosti, které již byly uvedeny do protokolu o pohovoru u správního orgánu, t.j. jeho činnost a sympatie s hnutím MASSOB. Až v podané žalobě zdůraznil skutečnost, že v Nigérii nejsou dodržovány zákony a ústava a dochází k porušování lidských práv. Jsou zoufalé a kruté podmínky ve vazebních a ostatních věznicích, nedostatek vody, hygienického zázemí, jídla, místa, kde podezřelí čekají deset let na soudní řízení a ve většině případů se soudní řízení nekoná, kde dochází k mučení a vraždění nevinných, nevysvětlitelným zmizením podezřelých. Pátrání zabijáky - příslušníky SSS po něm v jeho bydlišti způsobilo, že žalobce zachvátil panický strach. V žalobě žalobce dále uvedl, že obvinění a vzetí do vazby je vždy spojeno s rizikem mučení a ohrožení na zdraví a životě. Jeho strach z obvinění a uvěznění byl naprosto reálný a důvodný a nezpochybnitelný. V žalobě žalobce odkázal i na judikaturu NSS a z této judikatury bylo citováno. S odkazem na ni potom bylo zdůrazněno, že se žalobce držel jedné dějové linie. Pokud jsou jeho současné výpovědi stručnější, je to dáno tím, že od odchodu z Nigérie uplynulo již pět let. Žalobce vytkl žalovanému, že se neřídil zásadou přiměřené pravděpodobnosti při odůvodnění strachu z pronásledování, a učinil vše, aby nemusel ustoupit ze svého rigidního zamítavého postoje. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že doplnil důkazy i dalšími zprávami. Jejich součástí je čestné prohlášení žalobce a dopis email od bratra I. N. s připojenou zprávou týkající se pokračování boje hnutí MASSOB za nezávislý stát Biafra a porušování lidských práv.

Městský soud v Praze neshledal žalobní námitku týkající se toho, že by se žalovaný neřídil zásadou přiměřené pravděpodobnosti odůvodnění strachu a z pronásledování, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se řádně zabýval posouzením otázky, zda v případě žalobce jsou dány důvody podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyhodnotil otázku pronásledování žalobce i otázku, zda je žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán uvedl, že nevycházel tak, jak mu bylo uloženo krajským soudem, ze zpráv Human Rights Watch a IRIN, neboť tyto zprávy již nejsou aktuální, ale obstaral zprávy odrážející současnou situaci, se kterými žalobce rovněž seznámil. Žalovaný s ohledem na tyto zprávy, které jsou uvedeny i v žalobou napadeném rozhodnutí a jsou obsaženy v připojeném správním spise, konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný nedospěl k závěru, že je žalobce pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

Městský soud v Praze s ohledem na znění zákona i s ohledem na skutečnosti, které byly v průběhu řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjištěny, dospěl k závěru, že žalovaný vyhodnotil otázku, zda žalobce splňuje podmínku pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu v souladu se zákonem i se zjištěnými skutečnostmi.

Pokud se jedná o posouzení toho, zda žalobce ve své vlasti pociťoval odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, t.j. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, vyhodnotil žalovaný, že žalobcovy obavy o jeho život nejsou ničím podložené a opodstatněné. Žalovaný v rámci posouzení tohoto důvodu udělení

mezinárodní ochrany vyšel z toho, že žalobce o hnutí nevěděl konkrétní informace. Byla porovnána žalobcova výpověď s informacemi o zemi původu, kdy žalobce sám uvedl, že se aktivně politického dění v zemi neúčastnil, neboť neměl na to čas. Pokud jde o aktivity MASSOB, věděl pouze jméno představitele tohoto hnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcova tvrzení o jeho ohrožení zabijáky, jsou smyšlená. K tomuto závěru dospěl i s ohledem na to, že většina členů hnutí MASSOB, kteří byli zatčeni v červnu 2008 za spiknutí za účelem spáchání závažného trestného činu, byla propuštěna. Ze zprávy Accord – Line z 2.5.2011 bylo zjištěno, že hnutí MASSOB je separatistická skupina, která se zasazuje o sjednocení etnika Igbo a odštěpení federálních států, v nichž tvoří Igbové většinu. Vláda prezidenta Obasanja organizaci MASSOB v roce 2002 zakázala. Předseda hnutí Ralph Uwazurike byl od roku 1999 několikrát zatčen a společně s dalšími lidmi obviněn v roce 2005 z velezrady. Všichni obžalovaní jsou vyšetřováni na svobodě. Z této zprávy je rovněž zřejmé, že vláda zasahovala proti členům na demonstracích, ale i tak byla respektována jejich práva a po zaplacení kauce probíhá vyšetřování spáchaných zločinů na svobodě. Ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2010 z 8.4.2011 vyplývá, že se v Nigérii neobjevily zprávy o politických vězních ani o osobách zadržovaných z politických důvodů. Z informace MZV ze dne 16.3.2010 žalovaný zjistil, že hnutí MASSOB jako takové existuje již pouze formálně a podle názoru zakladatelů se stalo jakýmsi rodinným podnikem svého aktuálního vůdce. Podle materiálu Irského dokumentačního centra pro uprchlíky k problematice MASSOB se politické opoziční skupiny, jako je MASSOB, mohou obecně svobodně vyjadřovat a uvádět své názory, i když osobám, které se účastní demonstrací, hrozí zadržení.

Žalovaný na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že se sám žalobce stylizoval do role sympatizanta s hnutím MASSOB. Členem hnutí nebyl a nijak se nezapojoval do jeho aktivit. Dle žalobcova tvrzení jeho jediným projevem byla občasná finanční podpora a půjčování motocyklů. Sám žádné problémy se státními orgány neměl. Pokud se zmiňoval o pronásledování, byla to skutečnost, kterou údajně věděl od souseda, že jej měli u něj doma hledat nějací lidé, kteří snad byli vládními zabijáky. Z ničeho není tedy patrné, že by šlo o zabijáky, které poslala vláda. Žalobcovo tvrzení není hodnověrně podloženo. Žalovaný vyšel ze zpráv MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009 a 2010, z nichž je patrné, že v případě ohrožení se mohl žalobce obrátit na kompetentní orgány své vlasti a žádat ochranu. Žalovaný pak vyhodnotil věc ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, že v případě žalobce se nejedná o žádný z taxativně uvedených důvodů, pro nějž by žalobce měl mít odůvodněný strach z pronásledování.

Pokud v podané žalobě je rozporováno tvrzení žalovaného, které vychází ze zprávy MZV USA citací z této zprávy, v níž je uvedeno, že podmínky propuštění na kauci jsou často příliš přísné a nebylo je z tohoto důvodu možné splnit a často neexistuje funkční systém kaucí, soud vyšel z toho, že i když je takto otázka případné použití propuštění na kauci prezentována v této zprávě, je zřejmé, že tyto podmínky jsou dány, i když podle tohoto hodnocení je tento systém nedokonalý. Ze zpráv, které jsou k dispozici ve správním spise a z nichž žalovaný vycházel, je zřejmé, že stíhání byli pouze členové hnutí MASSOB a čelní představitelé. I ti však, jak ze zpráv, které měl žalovaný k dispozici, byli stíháni na svobodě. V případě žalobce se nejedná ani o člena tohoto hnutí, ani čelního představitele, a nelze tedy vycházet z toho, že v jeho případě mu hrozí věznění, mučení, pobyt v nevyhovujících podmínkách nigerijských věznic. Nelze proto dovozovat, že by žalobce měl s ohledem na jeho příběh mít odůvodněný strach z pronásledování tak, jak se snažil v průběhu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu zdůrazňovat a jak je výrazně zdůrazňováno v podané žalobě.

Pokud se v žalobě hovoří o tom, že žalovaný nerespektoval závěr rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, nemůže soud tomuto tvrzení přisvědčit. Žalovaný se zabýval posouzením otázky, zda v době, kdy bude rozhodovat znovu o žalobcově žádosti, jsou dány podmínky pro posouzení důvodnosti této žádosti s ohledem na vývoj situace, pokud jde o hnutí MASSOB v Nigérii. Lze dát žalobci za pravdu, že Nigérii nelze považovat za bezpečnou zemi původu, avšak to není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Je třeba vyjít i z výpovědi žalobce, který nebyl v zemi původu pronásledován, vycestoval na základě platného pasu a víza, které mu bylo uděleno. Nelze tedy předpokládat, že by v jeho případě mělo docházet ze strany státních orgánů k jeho perzekuci. Jeho tvrzení o obavách, které má, je podloženo pouze odkazem na svědectví jeho souseda, který viděl, že žalobce hledali nějakí cizí lidé, které posoudil jako zabijáky. Pokud je odkazováno na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, který vycházel z toho, že bylo prokázáno, že u přívrženců hnutí MASSOB a podporovatelů tohoto hnutí docházelo k pronásledování a nelidskému zacházení, je třeba poukázat na to, že v případě žalobce nedocházelo k žádnému pronásledování ze strany státních orgánů. Žalobce sám nebyl stíhán ani uvězněn.

Pokud je v žalobě zmiňováno, že hnutí MASSOB ani v současné době nestagnuje a není formálního rázu, jak se snaží naznačit žalovaný, jde o věc výkladu podkladů, které jsou v této věci k dispozici. Závěr, který učinil žalovaný, koresponduje ale i s podanou žalobou, v níž žalobce uvedl, že hnutí MASSOB není žádnou násilnou organizací a uplatňuje své požadavky smírnou cestou.

Žalovaný měl k dispozici informace o situaci v zemi původu a to zprávu Úřadu OSN pro koordinaci humanitárních záležitostí z 9.4.2005, Nigérie, informaci MV ČR, informace Human Rights Watch z ledna 2006 – Nigérie, a informace OAMP z února 2006. Z těchto podkladů i z návazných zpráv měl dle stanoviska NSS a následně Krajského soudu v Ostravě žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti vycházet.

Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný využil i další informace týkající se dalšího období a vývoje situace v Nigérii. Na základě těchto podkladů a na základě žalobcem při pohovoru uvedených skutečností žalovaný vyhodnotil žalobcův příběh tak, že žalobce má ohledně hnutí MASSOB pouze kusé informace, které se snaží používat ve svůj prospěch.

Soud neshledal v postupu žalovaného, pokud vyhodnotil žalobcův příběh s ohledem na zjištěné skutečnosti týkající se žalobcovy země původu, v rozporu se skutkovým stavem a obsahem správního spisu. Nelze dát žalobci za pravdu, že realita je odlišná od skutečností, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil. Nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný nerespektoval pokyny soudů ani ustálenou judikaturu.

Shodně jako při posouzení otázky, zda žalobce splnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, posuzoval dále žalovaný i otázku, zda žalobce nesplňuje podmínky k udělení doplňkové ochrany. Při posouzení této otázky vyšel z ust. § 14a odst. 1 a 2 a vyhodnotil žalobcovu výpověď a informace o Nigérii. Na základě těchto podkladů uvedl, že sám žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Při posouzení otázky, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, žalovaný uvedl, že k takovému závěru nedospěl. Pokud žalobce hovořil o ohrožení života, které mu dle jeho názoru hrozí ze

strany vládou poslaných zabijáků, žalovaný je toho názoru, že žalobce ve vlasti nikým ohrožen nebyl a ani mu v případě návratu do vlasti jakékoli nebezpečí nehrozí. Sám se nikdy nesetkal s útlakem ať již ze strany státu nebo ze strany soukromých osob. Sám uvedl, že vedl normální život, svou rodinu považuje za hmotně zabezpečenou a bohatou. Žalovaný vyhodnotil žalobcem uvedené skutečnosti v tom smyslu, že se žalobce může při jakýchkoli problémech s protiprávním jednáním vůči své osobě obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace a chránit tak svá práva. V této souvislosti odkázal žalovaný na zprávy Informace MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2010, v nichž je uvedeno, že mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení a trestání je ústavou Nigérie zakázáno. Navíc v nigerijských zákonech jsou ustanoveny právní instituty, které může žadatel využít na ochranu své osoby jak před jednáním státních orgánů, tak i soukromých osob.

Žalovaný rovněž uvedl, že podle informace MZV ze 16.3.2010 a infobanky ČTK zjistil, že na území Nigerijské federativní republiky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, kterým by mohl být žalobce ohrožen na životě či lidské důstojnosti.

Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, t.j. z důvodů zvláštního zřetele hodných. Žalobce v žalobě ani námitky proti tomuto posouzení nevznnesl.

Pokud jde o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 13 zákona o azylu, t.j. v případech hodných zvláštního zřetele, kdy lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta mezinárodní ochranu v případě, že mu nebyl azyl udělen, za účelem sloučení rodiny, je zřejmé ze správního spisu i ze sdělení žalobce, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení nežádal a podmínku pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení nesplňuje. Ani nic proti posouzení podle tohoto ustanovení v žalobě nenamítal.

Žalovaný rovněž posoudil, zda žalobce nesplňuje podmínku pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14b zákona o azylu, a dospěl k závěru, že žalobce tuto podmínku nesplňuje. Podle tohoto ustanovení je možno v případě hodném zvláštního zřetele udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce tuto podmínku nesplnil a ani nenamítal, že by byla jeho žádost ve smyslu tohoto ustanovení nesprávně posouzena.

Pokud v žalobě bylo poukazováno na to, že ze zpráv o zemi žalobcova původu použil žalovaný pouze některé informace a nezmínil se o tom, že byt' jsou v nigerijských zákonech ustanoveny právní instituty, které může žalobce využít na ochranu své osoby, je realita odlišná, neboť ze zpráv vyplývá, že státní orgány, vládní složky, policie nebo soudy nedodržují ústavu ani zákony a soustavně je porušují a vyžadují úplatky, soud zjistil, že tyto skutečnosti se skutečně ve zprávách o zemi žalobcova původu nacházejí, avšak žalovaný i s ohledem na tyto skutečnosti vyhodnotil žalobcův příběh v tom smyslu, že se žalobce sám s podobným útlakem ze strany státu nebo soukromých osob nesetkal a není proto dán důvod obav z podobného jednání, které bylo ve zprávě o dodržování lidských práv v Nigérii uvedeno. Soud vyšel z toho, že žalovaný se zaměřil při hodnocení situace v Nigérii na skutečnosti, které se týkají hnutí MASSOB ve vztahu k vládě a vládním organizacím.

K námitce na průtahy při vydání správního rozhodnutí poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno, soud poukazuje na to, že žalovaný zdůvodnil, proč k průtahům došlo, uvedl, že vyžadoval podklady o zemi žalobcova původu a lhůta pro vydání rozhodnutí byla

řádně prodloužena. Nelze proto tuto námitku akceptovat, nehledě na to, že i v případě neodůvodněných průtahů nelze hovořit o tom, že by rozhodnutí bylo z tohoto důvodu nezákonné.

Žalobce vytýká žalovanému, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil, že se žalobce může ucházet o legalizaci pobytu na území ČR jinou cestou, a to podle zákona o pobytu cizinců s ohledem na to, že se v ČR oženil, s občanem ČR. Soud nepovažuje tuto zmínku učiněnou žalovaným v odůvodnění rozhodnutí za pochybení.

Pokud je v podané žalobě uváděno, že žalovaný opakovaně zkresleně uváděl skutečnosti ohledně nahlédnutí právní zástupkyně do spisu, ke kterému se nedostavila z důvodu onemocnění, uvádí soud, že tato námitka se týká pouze řízení ve věci před vydáním napadeného rozhodnutí, nemá vliv na samotné rozhodnutí ve věci samé. Ze správního spisu vyplývá, že právní zástupkyně do správního spisu před vydáním rozhodnutí nahlédla. Z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není podstatné, zda musela požádat o náhradní termín. Podstatné je to, že jí nahlédnutí do spisu bylo umožněno.

Žalovanému je vytýkáno, že uvedl, že žádný ozbrojený konflikt v Nigérii neprobíhá i když podle zprávy Accord z 2.5.2011 je zmíněn konflikt z roku 2011 za osvobození delty Nigérie. Soud k tomu uvádí, že se dle této zprávy jednalo pouze o lokální konflikt. Z informace Norského centra informací o zemích původu Nigérie ze 16.9.2011, která je rovněž obsahem správního spisu, vyplývá, že určitá území v Nigérii trápí násilné střety. Jedná se buď o náboženské střety nebo střety domorodců a přistěhovalců. Tyto střety jsou lokalizovány v určitých oblastech. Nejedná se o ozbrojený konflikt, který by zasahoval celé území Nigérie. Lze tedy dát za pravdu žalovanému, který v odůvodnění uvedl, že v současné době žádný ozbrojený konflikt, který by žalobce ohrozil, neprobíhá.

Pokud žalobce předložil další doklady týkající se situace v zemi jeho původu, jednalo se o zprávy, které korespondují dle sdělení žalobce uvedeného v žalobě, se zprávami, které jsou obsahem správního spisu. Soud proto důkaz těmito podklady předloženými žalobcem neprováděl.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. října 2012

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová